

DIES GRISOS

Vam continuar mullant-los, durant dies vam crear un escenari, un teló de pluja que cobria mars, rius i muntanyes. Els animals continuaven buscant amagatalls amb por per si decidíem buidar les panxes amb aigua freda i fosca, inclús alguns llamps i trons, que no havien pogut fer foc per les muntanyes. Des dels cims baixaven rierols, arrasant amb tot al seu pas fins crear grans rius esperant desembocar a la mar que es trobava un parell de quilòmetres més enllà.

La mar ens ho va agrair i els pantans també, ens miraven amb un gran somriure donant-nos les gràcies per reomplir-los, perquè durant tot l'any gairebé no ens havien vist.

Els animals ens miraven demanant un descans, per poder eixir a buscar aliment, ens miraven tristos i desitjosos de veure el sol, però nosaltres estàvem enfadats amb el nostre *ja no amic*, el sol. Ens havia impedit buidar-nos durant quasi tot l'any i ara que ho havíem aconseguit no pensàvem aturar-nos fins quedar-nos bé.

Ens feia llàstima que tots ens volgueren evitar, no és plat de bon gust que sempre que apareguem tots se'n vagen, fugen als seus amagatalls queixant-se per la nostra aparició. Nosaltres, enfadats amb això, hem decidit aguantar el màxim possible. Fem tornos, demanant favors i recuperant amistats amb tots el mars, per poder omplir les panxes i continuar amb el nostre espectacle.

Sabem que no està bé aguantar més dies dels que ens toquen, però volem resistir . Fa una setmana que estem ací quan un petit ocell ha sortit del seu amagatall per demanar-nos que ho deixem ja, que necessiten menjar.

Ens ha demanat perdó per tenir-nos fàstic, que entenen que som necessaris però que cada vegada que apareixem ells deuen amagar-se i no sortir fins que nosaltres marxem.

Tots els nostres hem decidit donar una treva per a que puguen sortir a menjar. Això sí, amb el sol no hem volgut ni parlar, és el nostre enemic.

Quan tots plegats han eixit, els nostres companys els trons i els llamps s'han aturat junt amb nosaltres.

Ens hem espantat quan ha aparegut l'arc de Sant Martí, el gran cap de tot l'ecosistema. Ens ha demanat que col·laborem tots junts, que hauríem de fer tornos, perquè tots els éssers vius necessiten de tot una mica.

Nosaltres ens hem empenyat, la lluna i el sol són els que més temps ocupen, i els més volguts. Al sol el volen perquè dóna caloreta els dies d'hivern, i els dies d'estiu per a gaudir a la vora de rius, mars i muntanyes. I a la lluna perquè introdueix moments de calma i de descans,...però i nosaltres ? Volem un reconeixement.

L'arc de Sant Martí, després d'una eternitat amb nosaltres, ha explicat que som essencials, que sense nosaltres molts d'ells moririen.

Finalment, i amb moltes disputes pel mig, hem decidit un horari, nosaltres els núvols i els nostres companys els llamps i els trons podrem aparèixer un parell de dies cada dues setmanes, però haurem de deixar un temps des de que arribem per a que tots els éssers vius recol·lecten menjar per un parell de dies. També, i per que és necessari, cada tres mesos haurem de buidar-nos de forma salvatge i ferotge, perquè els nostres companys els rius, rierols i pantans viuen gràcies a nosaltres, gràcies als dies grisos.